



Kalat



Ankerias

Anguilla anguilla

Teksti ja aineistonkeruu: Harri Uusitalo

Ankeriaan luonnonkannat ovat voimakkaasti taantuneet Suomen lisäksi koko Euroopassa. Laji on nykyään äärimmäisen uhanalainen. Sen pahimpia uhkia ovat esimerkiksi vesirakentaminen, pyynti, kemialliset haittavai-
kutukset ja ilmastonmuutos.

Aukusti Juhana Melan *Suomen luuran-
koiset* -teoksessa (1882) on pitkälinen selos-
tus ankeriaan esiintymisestä Suomessa. Sen
mainitaan olevan ”sangen yleinen” Suomen-
lahdessa, Pohjanlahdessa, Laatokassa ja nii-
hin virtaavissa vesissä. Kauempana merestä,
koskien yläpuolella ja Saimaan vesistöissä laji

Lajista käytettyjä nimityksiä
ankerias, airokas, airokala, äl

muuttuu Melan mukaan harvinaisemmaksi.

Ankeriaista uutisoiminen on liittynyt
usein siihen, että lajia on tavattu odottamatto-
missa paikoissa. Näin kirjoitettiin esimerkiksi
Aamulehdessä:

Tänä keväänä on Höytämäs-järvestä Lem-
päälästä saatu useita ankeriaita, joita mil-
loinkaan ennen ei ole sanotussa järvessä
ollut. Kun Höytämäs-järvi on suurten
koskien yläpuolella, on ankeriaitten täyty-
nyt sinne kulkea maata pitkin. (*Aamulehti*
5.5.1921)



Kuva 2. Ankerias Gösta Sundmanin teoksessa Finlands fiskar målade efter naturen (1882).

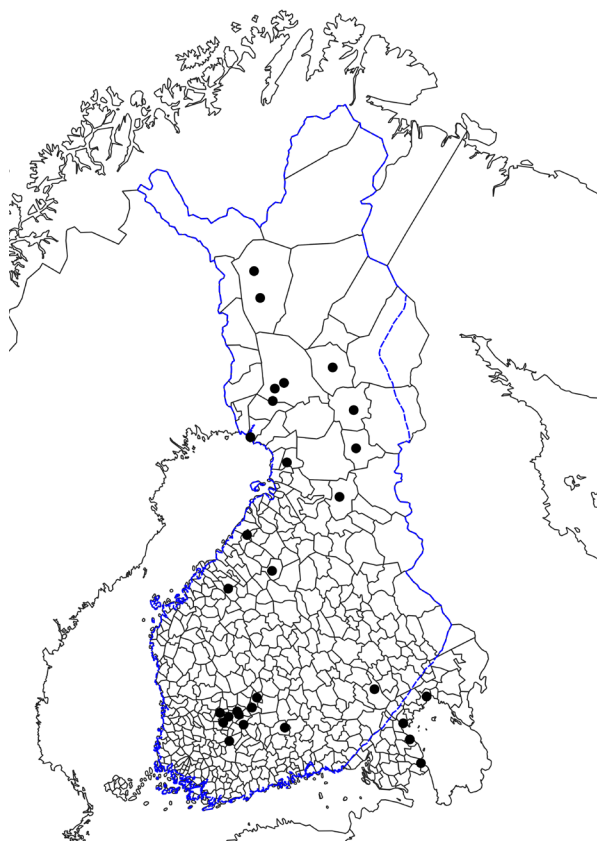
Toinen esimerkki poikkeuksellisesta ankerias-havainnosta uutisoitiin *Urjalan Sanomissa*. Jutussa lukijaa vakuuteltiin myös eräänlaisella faktantarkistuksella: “Suuren ankeriaan saivat Vihtori Kujanpää ja Väinö Arvelin Uurasjärvestä Perhon kylästä. Kalan pituus oli 88 sm ja painoi se 1,120 kg. Harvinainen kala näillä vesillä. Uutinen ei ole mätäkuun juttuja.” (*Urjalan Sanomat* 16.8.1924)

Uutisissa on käsitelty myös ankerioiden istutusta. *Kangasalan Sanomissa* kerrottiin, että Kangasalan seudun järviin oli tuotu usei-

ta satoja ankeriaan poikasia, jotka oli tilattu Ruotsin kuninkaallisen maanviljelyshallituksen suostumuksella Trollhättanin kalankasvatustaloksesta. Kalojen todettiin päässeen perille verrattain hyväkuntoisina. (*Kangasalan Sanomat* 11.9.1926)

Luonnon Tutkija -lehdessä vuonna 1955 puolestaan esiteltiin ankerioiden esiintymistä erityisesti Pohjois-Suomen vesistöissä. Tästä johtuu, että ankeriaan lajikartassa tässä teoksessa on useita paikkoja Lapissa. (*Luonnon Tutkija* 2/1955)

Ankeriashavainnot Kansalliskirjaston digitoimassa sanoma- ja aikakauslehtiaineistossa sekä *Luonnon Tutkijassa* 1800–1969.



1885–1955

Kartan pohjana on Kotimaisten kielten keskuksen laatima pitäjäkartta vuodelta 1938.

Hakusanat

Ankeriasta käsittelevää aineistoa on haettu Kansalliskirjaston digitoimasta sanoma- ja aikakauslehtiaineistosta aikaväliltä 1800–1969 suomenkielisellä nimityksellä *ankerias* ja ruotsinkielisillä nimityksellä *ål*, joka oli lyhytensä vuoksi pakko yhdistää sanoihin *fisk* tai *anguilla*. Lisäksi aineistoa on haettu niistä *Luonnon Tutkijan* ja *Suomen Luonnon* numeroista, joita ei ole vielä digitoitu Kansalliskirjaston aineistoihin.

Kirjallisuus

‘Ankerias – Anguilla anguilla’. *Laji.fi-tietokanta*. Suomen lajitietokeskus. <https://laji.fi/taxon/MX.53112>. Viitattu 25.2.2025.

Mela, Aukusti Juhana. *Vertebrata fennica. Suomen luurankoiset, eli luonnontieteellisen Suomen luurankois-eläimistö*. K. E. Holm, Helsinki 1882.

Hyvärinen, E., A. Juslén, E. Kemppainen, A. Uddström, ja U. Liukko (toim). *Suomen lajien uhanalaisuus. Punainen kirja 2019*. Ympäristöministeriö & Suomen ympäristökeskus, 2019.

Komonen, Aimo. ‘Ankeriaan (*Anguilla vulgaris*) esiintyminen Pohjois-Suomen vesissä’. *Luonnon Tutkija* 2/1955.

Saura, Ari ja Markku Varjo. *Kalat Suomen luonnossa*. Otava, Helsinki 2009.

Kuvalähteet

Kuva 1: Dmitriy Konstantinov. *Anguilla anguilla*, 2012. CC BY-SA 3.0. https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Anguilla-anguilla_1.jpg

Kuva 2: Gösta Sundman. *Finlands fiskar målade efter naturen*. Edlund, Helsingfors 1882. Public Domain. <https://www.doria.fi/handle/10024/43320>



Elaska

Lumpenus lampretaeformis

Teksti ja aineistonkeruu: Harri Uusitalo

Lajista käytettyjä nimityksiä

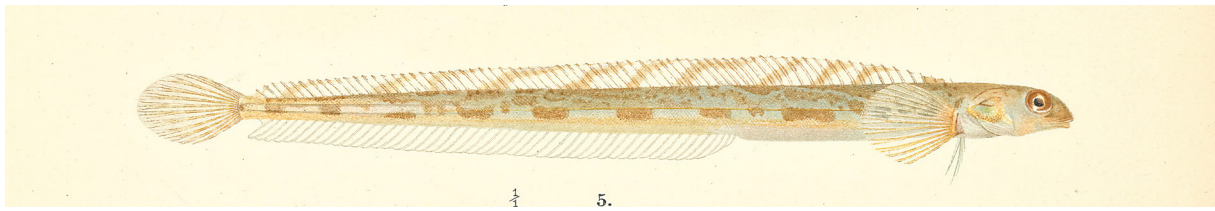
elaska, limakala, slemfisk, spetsstjärtat
längebarn

Elaska on huomaamattomana Itämeren pohjakalana todennäköisesti Suomen kaloista huonoiten tunnettu. Vain hyvin harva on nähnyt elaskan, eikä moni ole kuullutkaan lajista. Edes kannan kokoa ei tunneta tarkasti, vaan lajin uhanalaisuusluokitus Suomessa on ”puutteellisesti tunnettu”. On syytä olettaa, että Itämeren pohjan hapettomuus aiheuttaa ongelmia elaskoille.

Aukusti Juhana Melan *Suomen luuran-koiset* -teoksessa (1882) laji esitellään limakala-nimityksellä, ja sen mainitaan elävän harvinaisena Suomenlahdessa ”ainakin Suur-

saareen asti”. *Vanamo*-seura päätti vuonna 1950, mikä olisi vakiinnutettava suomenkielinen lajinimi monen muun selkärankaisen ohella *Lumpenus lampretaeformis* -kalalle, ja työryhmä päätyi elaskaan. Tätä ennen lajia kutsuttiin ruotsin mallin mukaisesti limakalaksi, ja elaska puolestaan viittasi kalalajiin, joka nykyään tunnetaan yleisesti kivinilkkana.

Koska elaska on erittäin huonosti tunnettu ja harvoin tavattu, myös siitä uutisoiminen on ollut poikkeuksellisen niukkaa erityisesti niin, että lajin yhteydessä mainittaisiin tarkka havaintopaikka. Kuitenkin vuonna 1957 Va-



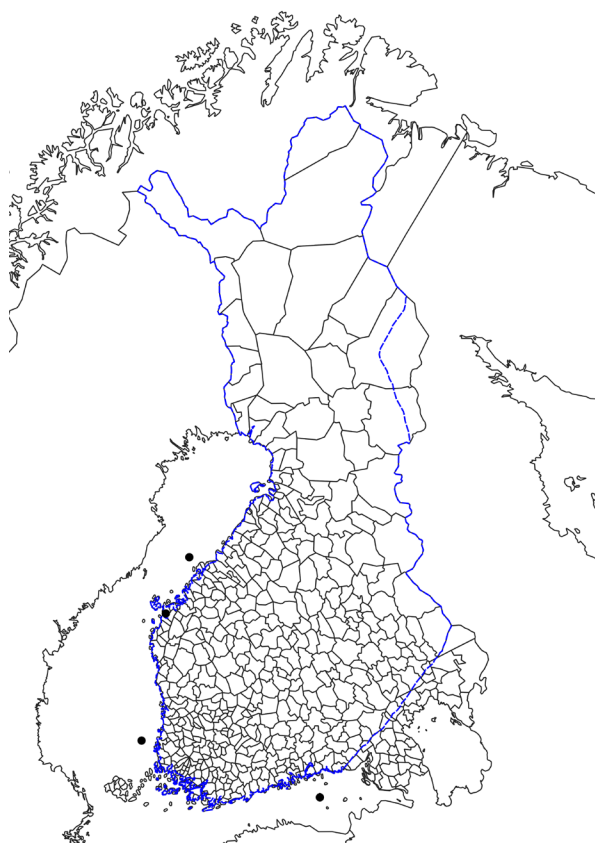
Kuva 2. Wilhelm von Wrightin piirros elaskasta teoksessa Skandnaviens fiskar (1892).

sabladetissa mainittiin lyhyesti, että elaska oli tarttunut pyydykseen Vaasan edustalla (*Vasabladet* 7.12.1957).

Lisäksi *Helsingin Sanomien* eräpalstalla oli vuonna 1964 juttu, jossa kerrottiin tietoja siitä, missä lajia oli tavattu. Elaskan sanottiin elävän ainakin Suursaaren ja Raumanmeren alueilla. Tarkempi tieto mainittiin pohjoisesta Merenkurkusta, jossa eräs troolikalastaja oli hiljattain saanut elaskan saaliikseen. Tämä olisi todennäköisesti pohjoisin havainto, joka

lajista oli Suomen alueella tehty. (*Helsingin Sanomat* 18.2.1964) Kiinnostavaa on, että jutussa lajin nimityksenä käytettiin vanhentunutta limakalaa, vaikka Vanamo-seuran päätöksellä sen käytöstä olisi pitänyt luopua jo yli 10 vuotta aiemmin. Yksi selitys tähän voi olla, että kalastaja tai lehden toimittaja on käyttänyt apunaan lajinimiltään vanhentunutta kirjallisuutta.

Elaskahavainnot Kansalliskirjaston digitoimassa sanoma- ja aikakauslehtiaineistossa 1800–1969.



1957–1964

Kartan pohjana on Kotimaisten kielten keskuksen laatima pitäjäkartta vuodelta 1938.

Hakusanat

Elaskaa käsittelevää aineistoa on haettu Kansalliskirjaston digitoimasta sanoma- ja aikakauslehtiaineistosta aikaväliltä 1800–1969 suomenkielisillä nimityksillä *elaska* ja *limakala* sekä ruotsinkielisillä nimityksillä *slemfisk* ja *spetsstjärtat längebarn*. Lisäksi aineistoa on haettu niistä *Luonnon Tutkijan* ja *Suomen Luonnon* numeroista, joita ei ole vielä digitoitu Kansalliskirjaston aineistoihin.

Kirjallisuus

Kivirikko, Kaarlo Eemeli. *Suomen selkärangaiset – Vertebrata Fennica*. WSOY, Porvoo 1940.

‘Elaska – Lumpenus lampretaeformis’. *Laji.fi-tietokanta*. Suomen lajitietokeskus.
<https://laji.fi/taxon/MX.53319>. Viitattu 25.2.2025.

Saura, Ari ja Markku Varjo. *Kalat Suomen luonnossa*. Otava, Helsinki 2009.

Suomalainen, Paavo ja Paavo Voipio. ‘Suomen selkärangaiset – Vertebrata fennica’. *Luonnon Tutkija* 3/1950.

Uusitalo, Harri. ‘Les appellations de la Zoarces viviparus et de la Lumpenus lampretaeformis dans les dialectes et la langue écrite du finnois’. [Kiviniilkan ja elaskan nimitykset suomen murteissa ja kirjakielissä]. *Études finno-ougriennes* 54 (2022): 189–219.

Kuvalähteet

Kuva 1: Micha Baum. Snakeblenny, 2022. CC BY-SA 4.0.

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Lumpenus_lampretaeformis_228122225.jpg

Kuva 2: Wilhelm von Wright et al. *Skandinaviens fiskar*. Taflor. Förra delen. P. A. Norstedt & söner, Stockholm 1892.



Monni

Silurus glanis

Teksti ja aineistonkeruu: Harri Uusitalo

Lajista käytettyjä nimityksiä

monni, säkiä, mal

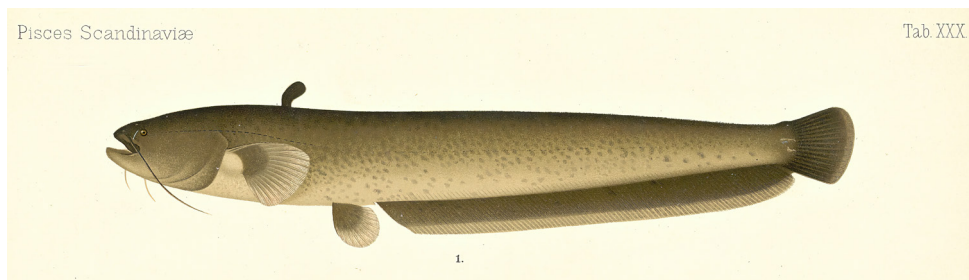
Monni ei nykyään kuulu Suomessa elävään lajistoon, ja Suomen nykyrajojen sisälle kuulualta alueelta se on pysyvänä lajina kadonnut jo 1800-luvulla. Se ei tiettävästi koskaan ollut Suomessa yleinen, vaan eli levinneisyysalueensa äärirajoilla. Vanhassa lehtiaineistossa on paikkatietoja lajin vanhoilta elinalueilta Hämeestä ja Karjalasta. Lisäksi on joitakin satunnaisia vierailijoita etelärannikolla.

Aukusti Juhana Melan *Suomen luurankoi-*set -teoksessa (1882) mainitaan, että säkiä elää harvinaisena Hämeenlinnan seudun vesissä. Toisena elinympäristönä mainitaan Suomen

alueen silloinen rajaseutu Kronstadtinlahdella. Kaarlo Eemeli Kivirikon täydentämässä laitoksessa (1909) luetellaan lähinnä vanhoja ja epävarmoja esiintymiä ainoana varteenotettavana lisäyksenä oikeastaan vain Salmin pitäjä.

1800-luvun havaintoihin viitattiin lehdistössä pääasiassa vanhoina tapahtumina, mutta *Uusi Suometar* -lehdessä vuonna 1886 oli kiinnostava aikalaismaininta. Monni oli silloin tavattu Pyhtään Ahvenkoskessa. (*Uusi Suometar* 7.9.1886) Asialla lienee ollut mereltä tullut yksittäistapaus, vaikka tätä ei jutussa mainittukaan.

Kuva 2. Wilhelm von Wrightin piirros monnista teoksessa Skandinaviens fiskar (1895).

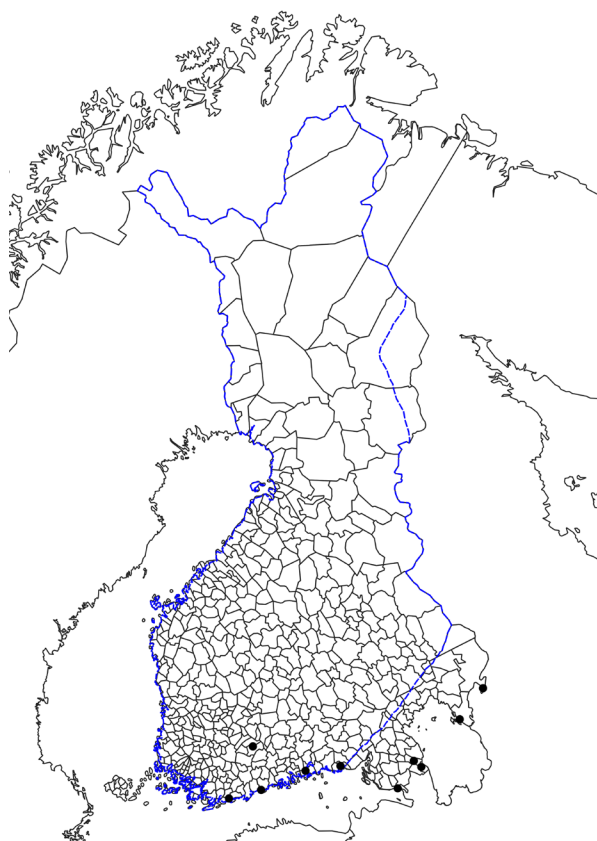


Lisäksi paikkamainintoja tunnetaan 1900-luvun alkuvuosikymmeniltä. Silloin havaintoja satunnaisvierailijoista on tehty Suomenlahdella myös Inkoon Fagervikissä, Helsingissä ja Virolahdella. Näiden lisäksi muutamia esiintymiä on myös luovutetun Karjalan alueella: Karjalankannaksella, jo aiemmin mainitussa Salmissa sekä Ignoilan kylässä.

Suomen Kalastuslehdessä vedottiin kalastajiin vuonna 1933, että monnihavainnoista

tulisi aina raportoida joko *Suomen Kalastuslehden* toimitukseen tai Maataloushallituksen kalataloudelliselle tutkimustoimistolle, sillä asiantuntijoita askarrutti lajin mahdollinen paluu Suomeen (*Suomen Kalastuslehti* 1.5.1933). Pysyvää paluumuuttoa ei ole kuitenkaan nykypäivään mennessä tapahtunut, ja satunnaisvierailutkin ovat käyneet äärimmäisen harvinaisiksi.

Monnihavainnot Kansalliskirjaston digitoimassa sanoma- ja aikakauslehtiaineistossa 1800–1969.



1864–1932

Kartan pohjana on Kotimaisten kielten keskuksen laatima pitäjäkartta vuodelta 1938.

Hakusanat

Monnia käsittelevää aineistoa on haettu Kansalliskirjaston digitoimasta sanoma- ja aikakauslehtiaineistosta aikaväliltä 1800–1969 suomenkielisillä nimityksillä *monni* ja *säkiä* sekä ruotsinkielisellä nimityksellä *mal*. Lisäksi aineistoa on haettu niistä *Luonnon Tutkijan* ja *Suomen Luonnon* numeroista, joita ei ole vielä digitoitu Kansalliskirjaston aineistoihin.

Kirjallisuus

Mela, Aukusti Juhana. *Vertebrata fennica. Suomen luurankoiset, eli luonnontieteellisen Suomen luurankois-eläimistö*. K. E. Holm, Porvoo 1882.

Mela, Aukusti Juhana ja Kaarlo Eemeli Kivirikko. *Suomen luurankoiset – Vertebrata Fennica*. WSOY, Porvoo 1909.

‘Monni – Silurus glanis.’ *Laji.fi-tietokanta*. Suomen lajitietokeskus. <https://laji.fi/taxon/MX.53178>. Viitattu 25.2.2025.

Saura, Ari ja Markku Varjo. *Kalat Suomen luonnossa*. Otava, Helsinki 2009.

Kuvalähteet

Kuva 1: Pmau. Silure glane, 2014. CC BY-SA 4.0.

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Silurus_glanis_img_33560.jpg

Kuva 2: Wilhelm von Wright et al. *Skandnaviens fiskar*. Taflor. Senare delen. P. A. Norstedt & söner, Stockholm 1895.



Rantanuoliainen

Cobitis taenia

Teksti ja aineistonkeruu: Harri Uusitalo

Lajista käytettyjä nimityksiä

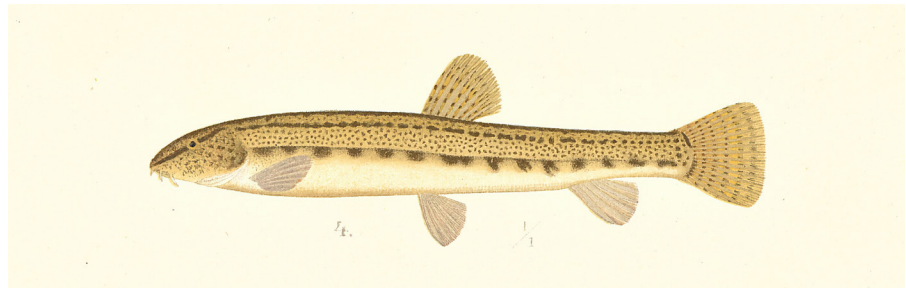
rantanuoliainen, rantaneula,
piikkiposkinen kivennuoliainen, nissöga

Rantanuoliainen on Suomen aluevesillä hyvin harvinainen ja esiintyy lähinnä Suomenlahden itäosissa. Nyky-Suomen alueella varhaisin dokumentoitu havainto on Ruotsinpyhtäällä vuonna 1956. Sen lisäksi paikkahavaintoja on lehdistössä ennen 1970-lukua ainoastaan alueluovutuksiin päätyvän Karjalan alueella. Laji kuuluu Suomessa uhanalaisuusluokituksestaan silmälläpidettäviin lajeihin, ja sen elämää uhkaavat esimerkiksi vesirakentaminen ja kemialliset haittavaikutukset.

Aukusti Juhana Melan *Suomen luuran-koiset* -teoksessa (1882) mainitaan, että laji elää Karjalassa sekä Suomenlahden että Laatokan puolella. Muualla Suomessa laji sen sijaan oli tyystin tuntematon. Mela tiesi myös kertoa, että ulkomailla lajia pidettiin lasipurkkiin vangittuna sään ennustajana.

Varhaisimmat paikkamaininnat ovat 1920-luvulta. *Suomen Kalastuslehdessä* kerrotaan Kalatalousklubin vuosikokouksesta, jossa käsiteltiin Laatokan Karjalan alueen kalastoa.

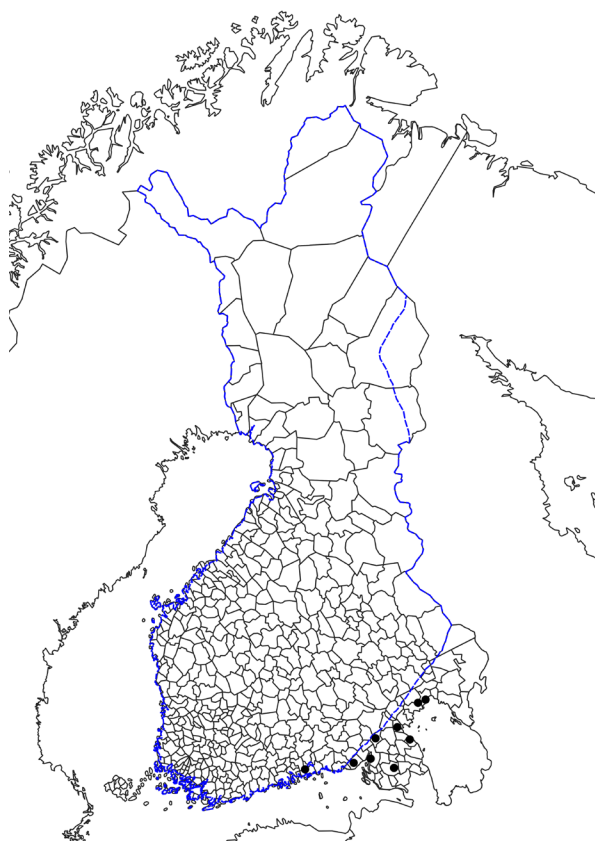
Kuva 2. Wilhelm von Wrightin piirros rantanuoliaisesta teoksessa *Skandinaviens fiskar* (1892).



Harvinaisena erikoisuutena tässä yhteydessä mainitaan Kuokkajärvestä tavattu rantanuoliainen. (*Suomen Kalastuslehti* 1.2.1922) Uudessa Suomessa vuonna 1928 puolestaan uutisoitiin Vanamo-seuran kokouksesta, jossa oli esitelty osallistujille ”varsinkin Viipurin vesissä” tavattavaa rantanuoliaista (*Uusi Suomi* 2.12.1928). Seuraavan kerran kalalajia esiteltiin 1940-luvulla *Suomen Kalastuslehdessä*, jossa mainitaan useita paikkoja Karjalasta (*Suomen Kalastuslehti* 1.10.1944).

Varhaisimmasta nyky-Suomen alueella tavatusta löydöstä eli Ruotsinpyhtään rantanuoliaisesta kerrottiin *Helsingin Sanomien* eräpalstalla vuonna 1957. Jutussa mainitaan myös, että laji on yleinen Karjalankannaksen rannikolla ja Viipurinlahdella. (*Helsingin Sanomat* 24.3.1957) Kaikissa edellä mainituissa lehtijutuissa rantanuoliaista kutsuttiin rantaneulaksi. Nykyinen lajinimi rantanuoliainen ilmestyi sanomalehtien sivuille vasta 2000-luvun alussa.

Rantanuoliaishavainnot Kansalliskirjaston digitoimassa sanoma- ja aikakauslehtiaineistossa 1800–1969.



1922–1957

Kartan pohjana on Kotimaisten kielten keskuksen laatima pitäjäkartta vuodelta 1938.

Hakusanat

Rantanuoliaista käsittelevää aineistoa on haettu Kansalliskirjaston digitoimasta sanoma- ja aikakauslehtiaineistosta aikaväliltä 1800–1969 suomenkielisillä nimityksillä *rantanuoliainen* ja *rantaneula* sekä ruotsinkielisellä nimityksellä *nissöga*. Lisäksi aineistoa on haettu niistä *Luonnon Tutkijan* ja *Suomen Luonnon* numeroista, joita ei ole vielä digitoitu Kansalliskirjaston aineistoihin.

Kirjallisuus

Mela, Aukusti Juhana. *Vertebrata fennica. Suomen luurankoiset, eli luonnontieteellisen Suomen luurankois-eläimistö*. K. E. Holm, Helsinki 1882.

Hyvärinen, E., A. Juslén, E. Kemppainen, A. Uddström, ja U. Liukko (toim). *Suomen lajien uhanalaisuus. Punainen kirja 2019*. Ympäristöministeriö & Suomen ympäristökeskus, 2019.

‘Rantanuoliainen – Cobitis taenia’. *Laji.fi-tietokanta*. Suomen lajitietokeskus. <https://laji.fi/taxon/MX.53262>. Viitattu 24.2.2025.

Saura, Ari ja Markku Varjo. *Kalat Suomen luonnossa*. Otava, Helsinki 2009.

Kuvalähteet

Kuva 1: Julien Renoult. Spined Loach (Cobitis taenia), 2019. CC BY-SA 4.0. https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Cobitis_taenia_141510366.jpg

Kuva 2: Wilhelm von Wright et al. *Skandnaviens fiskar. Taflor. Förra delen*. P. A. Norstedt & söner, Stockholm 1892.



Toutain

Leuciscus aspius

Teksti ja aineistonkeruu: Harri Uusitalo

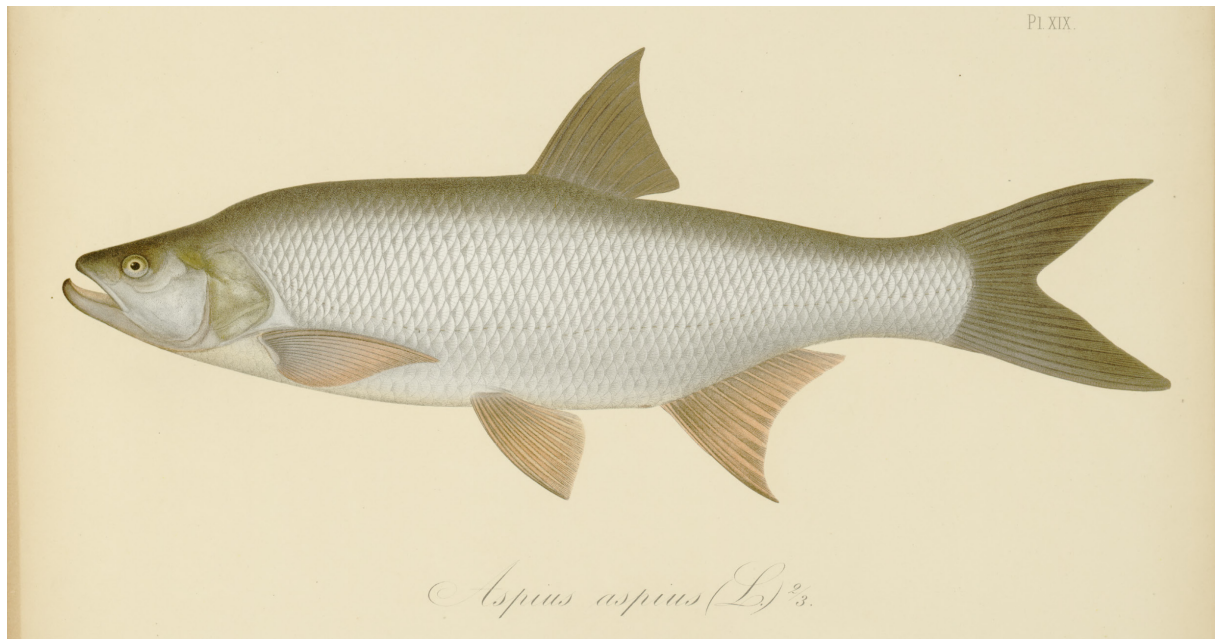
Toutain kuuluu Suomessa suppean ja pirstaleisen esiintymisalueensa vuoksi uhanalaisuusluokitukseltaan silmälläpidettäviin kalalajeihin. Sen elämää ja tulevaisuutta uhkaavat ennen kaikkea pyynti, vesirakentaminen ja kemialliset hättävähäikutukset.

Aukusti Juhana Melan *Suomen luurankoi-*set -teoksen (1882) mukaan lampivimpa-nimityksellä esiteltä toutainta on tavattu Pirkanmaalta, Kokemäenjoesta, Tammisaaresta ja Kymenlaaksosta. Lisäksi Helsingin yliopiston kokoelmiin kuului Melan mukaan Kuopiosta tuotu toutain.

Lajista käytettyjä nimityksiä

toutain, lampivimpa, touta, asp

Vanhassa lehtiaineistossa paikkamaininnat painottuvat itään: Lappeenrantaan, Karjalankannakselle ja Laatokan pohjoisrannalle. Lännempänä mainintoja on Kokemäenjoen alueelta ja sen lisäksi Ruotsinpyhtäältä. Varhaisin maininta on vuonna 1901 julkaistusta *Luonnon Ystävä* -lehdestä, jossa kerrottiin Sakkolassa kerran saadun poikkeuksellisen suuri toutainyksilö (*Luonnon Ystävä* 9/1901). Samassa yhteydessä esiteltiin esiintymisalueiksi myös Melan mainitsemaat paikat. *Metsästy-*s ja *Kalastus* -lehdessä puolestaan uutisoitiin vuonna 1944, että eräs kalamies oli saanut yli



Kuva 2. Toutain Gösta Sundmanin teoksessa *Finlands fiskar målade efter naturen* (1882).

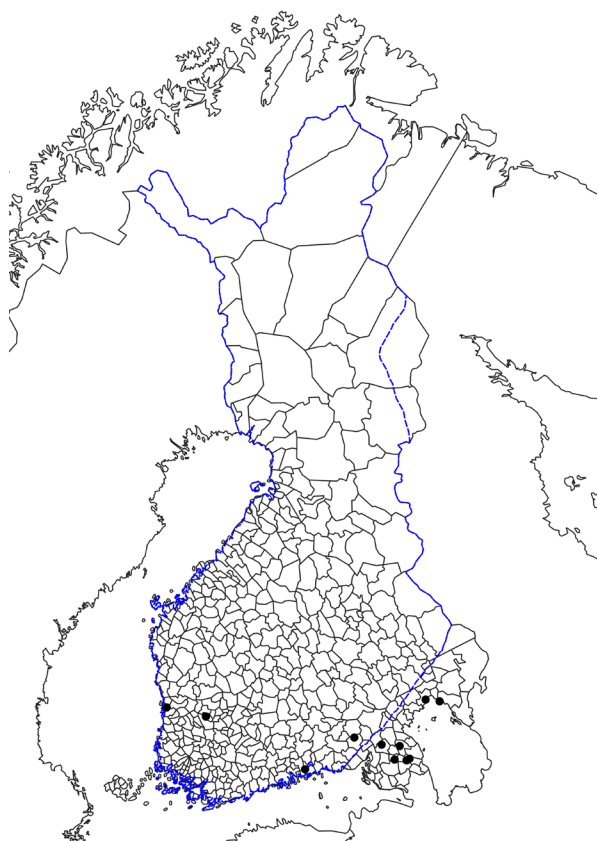
viisi kiloa painavan toutaimen Kokemäenjoen vesistöön kuuluvasta Kulovedestä Pirkanmaalta. (*Metsästys ja Kalastus* 1.10.1944)

Vuonna 1951 toutainhavainto päättyi osaksi erikoista väärinkäsitystä, sillä *Etelä-Saimaa*-lehdessä julkaistiin erään lappeenrantaalaisen koulun lehtorin oikaisu kalan lajinmäärityksestä. Tapaus sai alkunsa innokkaan pikkupojan erikoisesta onkisaaliista, jota pieni kalastaja oli esitellyt lehtorille. Lehtori oli kollegansa kanssa hätiköidysti kertonut kalan olevan ”miekkakala” eli miekkasärki, joka muistuttaa hieman toutainta. Tämä jymyuttinen päättyi lehtiin, sillä miekkasärkihavain-

to olisi ollut täysin poikkeuksellinen. Lehtori päätyi pikaisesti julkaisemaan oikaisukirjoituksen, jossa hän kertoi lajin olevan todellisuudessa toutain, sillä hän koki väärän tiedon levittämisen hyvin harmillisena. (*Etelä-Saimaa* 26.5.1951)

Toutaimen esiintymishavaintoja osoittavassa kartassa Porin kohdalla oleva merkki ei kerro minkään kalayksilön täsmällistä löytöpaikkaa. Merkin tarkoituksena on osoittaa yleisesti Porin edustalla mereen laskevaa Kokemäenjokea. Yleisesti ottaen toutaimen täsmällisiä esiintymäpaikkoja mainitaan lehdistössä vain harvoin.

Toutainhavainnot Kansalliskirjaston digitoimassa sanoma- ja aikakauslehtiaineistossa 1800–1969.



1901–1954

Kartan pohjana on Kotimaisten kielten keskuksen laatima pitäjäkartta vuodelta 1938.

Hakusanat

Toutainta käsittelevää aineistoa on haettu Kansalliskirjaston digitoimasta sanoma- ja aikakauslehtiaineistosta aikaväliltä 1800–1969 suomenkielisillä nimityksillä *lampivimpa*, *touta* ja *toutain* sekä ruotsinkielisellä nimityksellä *asp*. Lisäksi aineistoa on haettu niistä *Luonnon Tutkijan* ja *Suomen Luonnon* numeroista, joita ei ole vielä digitoitu Kansalliskirjaston aineistoihin.

Kirjallisuus

Mela, Aukusti Juhana. *Vertebrata fennica. Suomen luurankoiset, eli luonnontieteellisen Suomen luurankois-eläimistö*. K. E. Holm, Helsinki 1882.

‘Toutain – *Leuciscus aspius*’. *Laji.fi-tietokanta*. Suomen lajitietokeskus. <https://laji.fi/taxon/MX.53304>. Viitattu 20.2.2025. Saura, Ari ja Markku Varjo. *Kalat Suomen luonnossa*. Otava, Helsinki 2009.

Kuvalähteet

Kuva 1: Karelj. *Aspius aspius* Prague Vltava 1, 2011. Public Domain. https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Aspius_aspius_Prague_Vltava_1.jpg

Kuva 2: Gösta Sundman. *Finlands fiskar målade efter naturen*. Edlund, R. Sternfeld, Helsingfors 1882. Public Domain. <https://www.doria.fi/handle/10024/43320>